

Toen hij veertien jaar was, stierven zijn ouders, en hij werd door zijn rijken oom uitbesteed. Nu hij in de stad woonde, hield hij plotseling veel van leeren; de menschen zeiden: hij paste zich verwonderlijk goed aan. Dikwijls mompelde hij achter zijn tanden: Pak aan je lot; — hij hield ervan, streng te zijn voor zichzelf. Maar, dacht hij, heb ik nu niet toegegeven aan een gril, door deze boot te koopen? Hm, een gemakkelijke manier van reizen was het niet.

De wind scheen sterker te worden, en gelijkmatiger. Op deze manier zouden ze althans ergens moeten komen. Hij dorst nu ook opnieuw wat meer naar het Zuiden aanhouden, — hij moest een lange streek in Noorderlijke richting gemaakt hebben.

Vreemd, dat Ina zoo sliep; zou ze het merken, dat de wind anders was?

De maan steeg toch, was nu bleek-geel en minder groot. De nevel trok weg, het werd lichter, maar het kon de dag nog niet zijn. Hij keek op zijn horloge. Eén uur, — nacht en stilte. Zijn armen waren heel stijf, en zijn beenen sliepen. Hij zou zijn voeten wat hooger willen zetten, op Ina's rug, bijvoorbeeld. Een oogenblik deed hij het, licht, zonder steunen, — trok dan weer weg. Ze had niet bewogen. Ze slaapt als een kind, dacht hij. Nu deed hij zijn oogen dicht, hij wist zelf niet waarom. Zijn arm om het roer leek verstart; het touw van het grootzeil had hij om een kikker vastgelegd. Nergens was een licht te zien geweest. — Nu ben ik toch wel alleen, dacht hij, als ik dit gewild heb, dan is het bereikt.

De nacht werd kouder.

Deze tocht leek hem een overgang tusschen twee levens. Het nieuwe was vaag, en het oude verbleekte al. Hij zag zichzelf als kleine jongen naast zijn vader gaan; ze liepen op een gelen grintweg tusschen akkerland. Nergens stond een huis, het land was groot en golfde. Zijn vader zei tegen hem: Je moet altijd doorloopen, tot je er bent.

Een warmte bloeide in zijn borst. Hij dronk wijn met mijnheer van West; er was een vreemde blik in diens oogen, alsof hij wilde zeggen . . . zeggen . . . Ze dronken het afscheid. Ina zat aan de tafel en hield haar hoofd gebogen over een boek. Ze keek niet op, maar haar vader dacht aan haar.

Plotseling begon Greet te zingen en met haar hoed te zwaaien. Het was een kinderliedje „De wind blaast door mijn haren, Ik laat mijn sloopje varen, En zusje's pop mag mee.” —

Toen staarde hij weer in den nacht, voelde het ruischend voortgaan van de boot, zag zijn lantaarn nog branden. De maan was voortgeschoven aan den lagen hemel, de tijd verging, langzaam. — Opnieuw, zonder het te willen, sluimerde hij.

En op den bodem, roerloos, lag Ina.

(Wordt vervolgd).